

Romantická fantasy z éry Bridgertonových

PŮL DUŠE

OLIVIA
ATWATER

FRAGMENT

Půl duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Olivia Atwater
Půl duše

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŮL DUŠE

OLIVIA
ATWATER

FRAGMENT

Half a soul © Olivia Atwater, 2020
Translation © Milena Hordinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7087-2
ISBN e-knihy 978-80-253-7088-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7094-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7095-7 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

PROLOG

Theodora Eloisa Charity Ettingssová bylo velmi dlouhé jméno pro velmi malou dívku. Hlavně proto, že tahle dívka byla pěkné kvítko, jak říkávala její teta. Než stačila zavolat: „Theodoro Eloiso Charity Ettingssová, okamžitě se vrať,“ byla desetiletá slečna dávno pryč.

Toho dne se Theodora Eloisa Charity Ettingssová, která dávala přednost jménu *Dora*, znovu snažila uniknout svým věznilům. Jejím cílem byl hustý les za Lockheedem, který byl plný báječných stromů, po kterých mohla šplhat, a bahnitých potůčků, ve kterých si pokaždé zmáchala lem sukně. Bavilo ji to mnohem víc než sedět doma se sestřenicí Vanessou a učit se vyšívat.

Zatímco za ní dozníval křik tetičky Frances, vběhla Dora se smíchem mezi stromy. Pramínky jejích kudrnatých, rezavě zlatých vlasů se jí zachytávaly o větve a hledaly

si cestu z pečlivě upraveného účesu. Najednou se zamotala do nažehlené bílé sukně a měla co dělat, aby neupadla. Špičkou střevočku si při tom přišlápla lem a ušpinila si jak botu, tak šaty. Dora věděla, že se teta bude zase vztekat a že ji přísný trest nemine, ale teď byla volná a měla v úmyslu toho využít.

Přímo za potokem, nedaleko kosího hnízda, které objevila při své předchozí výpravě, byl strom obzvláště vhodný na šplhání. Posledně sice uvízla mezi větvemi, takže se nedostala moc vysoko, jenže už víc jak dva týdny o problému přemýšlela a byla si jistá, že pokud se bude soustředit, podaří se jí tentokrát vylézt až nahoru.

Posadila se na břeh potoka a sundala si střevočky. Najednou se za ní ozval uhlazený mužský hlas.

„Ach, holčičko,“ řekl s povzdechem. „Tolik se podobáš své mamince.“

Dora se zvědavě ohlédla a strčila při tom palce do studené vody. Muž za ní se objevil prakticky odnikud. Určitě v tom muselo být nějaké kouzlo, protože jeho dlouhý bílý plášť byl dokonale čistý. Oči mu zářily tím nejsvětlejším odstínem ledově modré barvy, jaký kdy viděla. Ani trochu ji nepřekvapilo, že jeho uši byly na koncích špičaté, zato ji *hodně* překvapilo, že měl na sobě nejméně čtyři pláště, každý jiného střihu a v jiné barvě, všechny nedbale navlečené jeden přes druhý.

„Vůbec nevypadám jako moje matka, pane Fae,“ řekla mu klidně, jako kdyby ji vysocí, dobře vypadající fae oslovovali

každý den. „Tetička Frances říká, že maminka měla vlasy mnohem světlejší než já, a oči neměla zelené, ale hnědé.“

Fae se na ni laskavě usmál. „Lidem vždycky unikají ty nejdůležitější detaily,“ řekl. „Není to vaše chyba, pochopitelně. Ale duše tvé matky a ta tvoje mají stejně jasné žilkování. Okamžitě jsem si toho všiml.“

Dora zamyšleně našpulila rty. „Ach,“ řekla. „To nejspíš dává smysl. Byli jste s maminkou přáteli, pane Fae?“

„Bohužel,“ odpověděl jí. „Nebyli. Kdysi to možná tvrdila, ale později nečekaně změnila názor.“ Upřel na Doru nepřírozeně modré oči a ona ucítila mrazení v zádech. „Ty jsi nezdvořilé prvorozené dítě Georginy Ettingsové,“ dodal. „A já nejsem *pan Fae*. Ve skutečnosti bys mě měla oslovovat *Vaše lordstvo* nebo *lorde z Hollowvale*, protože ve své říši jsem markýzem. Dalo by se říct, že jsem dost důležitá osoba, což se dá poznat podle toho, že nosím spoustu drahých plášťů.“

Dora přimhouřila oči. Zpočátku byla nadšená, že potkala skutečného živého fae, ale teď se domnívala, že by bylo mnohem zábavnější, kdyby přebrodila potok a vylezla na svůj strom. „Nemohla jsem znát váš titul,“ povzdychla si. „A mimochodem, o Hollowvale jsem nikdy neslyšela. Pokud to je skutečné místo, je tak daleko od zemí Jeho Veličenstva, že pro nás není důležité.“

Jeho modré oči byly chladné jako led. Voda, která jí omývala nohy, jí najednou připadala ještě ledovější, takže rychle vytáhla palce z potoka.

„Máš vůbec tušení, co se stane nevychovaným malým dětem, které se toulají po lese, prvorozená dcero Georginy Ettingsové?“ zeptal se lord Hollowvale tichým a výhružným hlasem.

Dora pomalu couvala k potoku. „Říkal jste, že jste nebyl přítel mojí maminky,“ pronesla opatrně. „Nemám důvod být slušná k cizím mužům, kteří se ke mně tiše připlíží, lorde.“

Bledá ruka vystřelila jako had a popadla Doru za krk. Ta přidušeně vykřikla, zvedla paže a začala ho škrábat. Jenže on byl mnohem silnější, než vypadal. V jeho stisku byl chladný, nelidský vztek.

„Georgina Ettinsová mi slíbila své prvorozené dítě,“ řekl Doře mrazivým hlasem. „A já si přišel vybrat dluh. Věřím, že jakmile ti seberu duši, budeš mnohem poslušnější, holčičko.“

Dora se snažila jeho ruku odtrhnout, házela sebou a svíjela se strachy, ale během faeovy řeči jí tělem projel podivný chlad, který zahnal zděšení. Její protest ochabl a hlavou se jí začaly honit podivné myšlenky. Sice si uvědomovala, že ji fae táhl pryč od potoka, ale nebezpečí, které představoval, jí najednou připadalo mnohem menší a mnohem ne skutečnější než před chvílí. Byla přesvědčená, že tenhle problém brzy zmizí a ona bude pokračovat v cestě ke svému stromu.

Najednou lord Hollowvale vykřikl bolestí a pustil Doru na zem.

Za jeho zády se objevila Dořina zlatovlasá sestřenice Vanessa a na půvabné tvářičce se jí zračil zděšený výraz. V ruce držela zakrvácené železné nůžky. *Proboha*, pomyslela si nevěřicně Dora. *Vanessa byla vždycky tak milá a poslušná. Jak mohla nůžkami na vyšívání bodnout markýze?*

„Doro!“ vykřikla vyděšeně Vanessa. Blátem doklopýtala ke své sestřenici a pomohla jí vstát. „Prosím, Doro, *musíme* utéct!“

Lord Hollowvale zavravoral a chytil se za nohu. Vanessa ho ošklivě zranila vzadu na lýtku a jeho dokonale bílý plášť byl potřísněný rudou krví. Kulhavým krokem vykročil směrem k nim. Tvář mu zkroutila divoká zlost. „Duše téhle dívky mi po právu náleží!“ zasyčel. „Okamžitě mi ji dej.“

Vanessa se k němu vyděšeně otočila a natáhla před sebe ruku se zkrvavenými nůžkami. „Já vám nechci ublížit,“ řekla. „Ale v *žádném* případě se nesmíte dotknout mé sestřenice.“

Lord Hollowvale před nůžkami ucukl. Podíval se na ně a zatvářil se vystrašeně. Bylo to divné, protože nůžky zdobené malými kovovými růžemi byly jen o něco větší než Vanessina malá pěst. Zdálo se však, že to funguje. Zatímco Vanessa pomalu táhla Doru pryč z lesa, držela nůžky napřažené mezi nimi a markýzem.

„Jak si přeješ, neteři Georginy Ettingsové,“ vyšťekl nakonec fae. „Získal jsem polovinu své odměny. Sama si užij tu druhou!“

Pak se přímo před jejich překvapenýma očima najednou rozplynul ve vzduchu.

„Ach, Doro,“ zavzlykala Vanessa, když fae zmizel. „Jsi v pořádku? Neublížil ti ten odporný muž? Tolik jsem se bála. Jen jsem tě chtěla odvést zpátky na hodinu, ale pak jsem ho uviděla, měla jsem v zástěře nůžky...“

„Proč jsi tak vyděšená?“ zeptala se zvědavě Dora a nakrčila čelo. „Už je po všem. Jestli chceš, můžeš se mnou jít k tomu stromu.“

Vanessa se na ni zmateně podívala. „Tebe to *nevydělilo*?“ zeptala se vystrašeně. „Bylo to hrozné, všechna ta *krev*...“

Dora se na sestřenici mile usmála, ale okamžitě si uvědomila, že v pocitu, který u toho běžně měla, něco chybí. Něco, co tam ještě před pár minutami bylo. „Asi bych měla být vyděšená,“ řekla. „Normální člověk by určitě byl, je to tak? Možná dostanu strach později, až se mi to rozleží v hlavě.“

Vanessa trvala na tom, aby se okamžitě vrátily domů, a Dora ji poslechla, i když pořád myslela na strom za potokem. Když její sestřenice s pláčem líčila celou tu událost tetičce Frances, Doře pomalu došlo, že se nezachovala tak, jak by měla. Všechny její reakce byly utlumené, jako kdyby ve snu pozorovala sama sebe.

Vanessa zopakovala faeova slova a tetička Frances se na ni podívala s hrůzou v očích. „*Ticho!*“ zahrozila dceři. „S nikým o tom nemluvte. Nikomu nesmíte říct ani slovo, rozumíte? Neříkej to ani svému otci, Vanesso!“

Dívka upřela na matku uplakané oči. „Proč ne?“ zeptala se. „Ten fae Doře něco udělal, vím to! Musíme najít někoho, kdo by to spravil!“

Tetička Frances popadla svou dceru za ruku, přitáhla ji k sobě, klekla si na jedno koleno a ustrašeně ztlumila hlas. „Ten fae Doru proklel,“ řekla. „Podívej se na její oči! Jedno z nich ztratilo barvu! Jestli je pravda, že to její pošetílá matka opravdu udělala, je nejspíš prokletá celá naše rodina. Když to někdo zjistí, vyženou nás ze země!“

Pak je přinutila přísahat, že nikomu neprozradí, co se ten den stalo. Doru však situace netrápila. Cítila jen slabé znepokojení, které mohla snadno ignorovat. Připadalo jí jako moucha, která bzučí na druhém konci pokoje. Věděla o ní, když se na ni soustředila, ale v podstatě neměla žádný význam.

Vanessa jen velmi neochotně slíbila, že bude mlčet, a když šly té noci spát, vlezla si k Doře pod deku a pevně ji objala.

Celou noc měly pod polštářem schované železné nůžky.

Sir Albus Balfour jako obvykle vykládal o koních, které vlastnila jeho rodina.

Aby bylo jasno, Dora měla koně *ráda*. Nevadily jí občasné debaty o koňských rodokmenech. Jenže sir Albus ovládal jedinečný způsob řeči a svým monotónním hlasem a přehnaným důrazem na první slabiky slova *čistokrevný* odradil od rozhovoru každého. Dora spočítala, že od jejího a Vanessina příjezdu na nudnou zahradní party lady Walcoteové použil slovo *čistokrevný* už skoro stokrát.

Chudák Vanessa. V osmnácti letech ji konečně uvedli do společnosti a ona okamžitě zjistila, že ji obklopují ctitelé toho nejhoršího druhu. Nejspíš proto, že její nádherné zlaté vlasy, světlá pleť bez jediné pihy a přátelské chování přitáhly všechny ničemy, gamblery i bezzubé starce z celého hrabství. Ať se snažila, jak chtěla, opravdu nebylo z čeho vybírat. Dořina krásná sestřenice určitě byla atraktivní i pro

mnohem lepší ctitele... ale Dora si byla jistá, že takoví muži jsou už dávno v Londýně, pokud vůbec někde.

V devatenácti, vlastně skoro dvaceti, se Dora blížila k hranici, kdy ji lidé začnou brát jako starou pannu, takže začala chodit do společnosti se sestřenicí. Kvůli jejímu divnému oku a zvláštnímu chování si sice nikdo z rodiny nedělal iluze, že by se objevil potenciální nápadník i pro ni, ale věděla, že Vanessa ji nechce nechat samotnou, což byl také důvod, proč tak dlouho odkládala svůj vlastní debut.

„Sire Albusi, uvažoval jste někdy, co by se stalo, kdybychom zkřížili koně s delfínem?“ přerušila ho Dora.

„Já – cože?“ Staršího muže vyvedla nečekaná otázka z míry. Prošedivělý knír mu nadskočil a vrásky v koutcích očí se prohloubily. „Ne, nemůžu říct, že bych o tom uvažoval, slečno Ettingsová. Ty dva prostě zkřížit nejde.“ Vypadal zmateně. Vadilo mu, že musí něco takového vysvětlovat, proto okamžitě obrátil pozornost k Vanesse. „Jak jsem říkal, ta klisna byla *čistokrevná*, ale byla k ničemu, když jsme jí nemohli najít stejně dokonalého hřebce –“

Vanessa se při opakování slova *čistokrevná* nepatrně ušklíbla. Už si toho příšerného zvyku všimla taky.

Dora ho znovu přerušila. „Myslíte, že by z takového spojení vznikl tvor s delfíní hlavou a koňským tělem, nebo by to podle vás bylo obráceně?“ zeptala se sira Albuse zasněně.

Sir Albus šlehl po Doře nenávistným pohledem. „Poslouchejte –,“ vyprskl.

„Och, to je ale legrační představa!“ řekla Vanessa vesele. „Ty vždycky vymyslíš skvělou zábavu, Doro!“ Vanessa se do Dory zavěsila a stiskla jí loket o trochu silněji, než bylo třeba. Pak se podívala na sira Albuse. „Můžeme se zeptat na váš odborný názor, sire?“ zeptala se. „Jak by to dopadlo, co myslíte?“

Sir Albus znejistěl, protože vypadl ze svého rytmu. Měl jen jediný scénář a chyběla mu jakákoli představivost, aby se od něj mohl odchýlit, což Dora snadno poznala. „Já... já na takovou absurdní otázku neznám odpověď!“ vysoukal ze sebe. „Hloupý nápad. Něco takového není možné!“

„Och, ale já si jsem jistá, že lord Čaroděj by odpověď znal,“ obrátila se Dora na Vanessu. Její myšlenky se pomalu vydaly jiným směrem. „Slyšela jsem, že nový dvorní kouzelník je velice talentovaný. Prý zvládne udělat nejméně tři neobyčejné věci ještě před snídaní, alespoň se to povídá. Určitě by nám řekl, jak by vypadaly oba konce.“

Vanessa zamrkala, jako by jí Dora místo klepů prozradila nějaké velké tajemství. „No,“ řekla pomalu, „Lord Čaroděj je v Londýně, daleko odtud. A divila bych se, kdyby se snížil k odpovědi na takovou otázku, ačkoli dokáže dělat neobyčejné věci.“ Vanessa si odkašlala a podívala se na ostatní účastníky slavnosti. „Ale možná by se i tady našel někdo, byť bez magických schopností, kdo by nám mohl říct svůj názor.“

Knírek sira Albuse se celý třásl, jak se snažil potlačit své pobouření nad konverzací, která odbočila od jeho skvělých

koní. „Mladá dámo!“ vyprskl směrem k Doře. „To by stačilo! Pokud si přejete mluvit o tak divokých představách, dělejte to někde daleko od nás. My tady vedeme seriózní rozhovor mezi dospělými lidmi!“

Mužův zápal byl tak velký, že Doře poprskal tvář. Pomalu se na něj podívala. Sir Albus byl rudý v obličeji a trásl se vztekem. Výhružně se k ní naklonil. Dora nejasně tušila, že by se ho *měla* bát. Každá jiná žena by před takovým přívalem vzteku ucukla, ale i když by některé ženy při takhle impulsivním jednání omdlávaly strachy, jí už roky nic nepřipadalo tak hrozné, aby ji to opravdu zaujalo.

„Sire!“ ozvala se Vanessa roztřeseným hlasem. „Takhle s mojí sestřenicí mluvit nesmíte. Takové chování je absolutně nepřijatelné!“

Dora se na sestřenici udiveně podívala. Trásl se jí ret a ruce měla sepnuté. Beze slova se pokusila napodobit její gesta, protože teta ji úpěnlivě prosila, aby se na tomto večírku konečně chovala *normálně*.

S hraně vyděšeným výrazem se otočila zpátky k siru Albusovi. Na okamžik v jeho očích zahlédla ponížený výraz. „Já... já se omlouvám,“ řekl prkenně. Jenže Dora si uvědomila, že omluvu neadresoval jí, ale Vanesse. Nepobouřilo ji to, ale kdesi hluboko uvnitř cítila, že to není správné.

„Omlouváte se za co?“ zamumlala zamyšleně. „Že teď u mé sestřenice nemáte šanci, nebo že jste se choval jako hlupák a primitiv?“

Sir Albus na ni šokovaně vytřeštil oči.

Bože, pomyslela si s povzdechem Dora. Tohle nejspíš nebudou věci, které říká normální, vyděšená žena.

„Vaši omluvu přijímám!“ vyhrkla rychle Vanessa. Během řeči Doru koplá do nohy a opatrně se ji snažila odtáhnout. „Ale já... obávám se, že musím odejít, abych se uklidnila, sire. Budeme to muset probrat jindy.“

Vanessa vykročila k domu s tak velkou grácií, jakou jen ve svém rozrušení zvládla předstírat. Sestřenici táhla za sebou.

„Zase jsem to zkazila, je to tak?“ zeptala se jí tiše Dora. Najednou ucítla bodavou bolest v srdci. To, co se právě dělo, Doru trápilo zřídka, ale jakmile od problémů získala odstup, často nad ní visely jako černý mrak. *Touhle dobou už Vanessa měla být vdaná*, pomyslela si. *Vdala by se, kdyby jí nešlo o mě.* Věděla to už dlouho, ale to její trápení nezmenšovalo.

„Vůbec ne, nezkazila!“ ujišťovala ji Vanessa, když vklouzly do domu. „Zase jsi mě zachránila, Doro. Možná jsi byla trošku drzá, ale ani já bych už nejspíš nevydržela poslouchat, jak znovu opakuje to slovo. Ani jedinkrát!“

„Myslíš čistokrevný?“ zeptala se Dora a zlehka při tom našpulila rty.

Vanessa se otrásla. „Prosím, nedělej to,“ řekla. „Je to příšerné. Už nikdy nebudu schopná poslouchat, jak někdo mluví o koních, aniž bych to v duchu přesně takhle neslyšela.“

Dora se na ni usmála. Přestože byla její duše zahalená mlhou a nepřístupná, v přítomnosti sestřenice vždycky cítila krásnou, teplou záři. Vanessa připomínala lampu, která

svítí ve tmě. Nebo uklidňující oheň v krbu. Dora neznala jásavé štěstí, obvykle bývala prostě jen spokojená nebo cítila něco jako příjemný klid, ale když byla Vanessa šťastná, Dora by přísahala, že občas cítí, jak i jí proniká štěstí do prázdných míst, odkud ho kdysi vyrvali. Jako by se tam rozsvěcela její vlastní malá lampička.

„Rozhodně si nemyslím, že bys byla nadšená, kdyby si tě vzal,“ řekla Vanesse, „ale mrzelo by mě, kdybych odradila nějakého muže, který by se ti opravdu líbil.“

Vanessa si ztěžka povzddechla. „Doro, já se nehodlám vdát a opustit tě,“ řekla tiše. „Bála bych se, že tě matka vyžene, když tam nebudu, abych tě bránila.“ Nešťastně svěsila koutky rtů, ale pořád to vypadalo lépe než jakýkoli úsměv, který se kdy objevil na Dořině tváři. „Nezbývá mi než doufat, že když se budu *muset* vdát, nebude mému muži vadit, když budeš bydlet se mnou.“

„Žádat po někom něco takového je hodně těžké,“ odporovala jí Dora, i když se ta slova příjemně dotkla teplého plamínku, který v ní doutnal. „Není moc mužů, kteří by se o svou ženu chtěli dělit s nějakou bláznivou sestřenicí, která nosí na krku nůžky.“

Vanessa se podívala na živůtek Dořiných šatů. Obě věděly o malém koženém váčku, který měla na hrudi. Schovávaly se v něm malé železné nůžky, což byl Vanessin nápad. *Lord Hollowvale se těch nůžek bojí*, řekla. *Měla bys je mít pořád u sebe pro případ, že by si pro tebe přišel, a já nebyla nablízku, abych ho bodla do druhé nohy.*

Vanessa našpulila rty. „No, to by byl jeho problém, Doro. Nás může rozdělit jediné to, že se bláznivě zamiluješ a opustíš mě kvůli nějakému báječnému manželovi.“ Najednou se jí rozzářily oči. „Nebylo by skvělé, kdybychom se zamilovaly ve stejnou dobu? Já bych ti pak šla na svatbu a ty zase mně!“

Dora se nepatrně usmála. *Mě si nikdy nikdo nevezme*, pomyslela si, ale nahlas to neřekla. Ta myšlenka ji sice znepokojovala jen jako můra na okně, ale Vanessa se vyděsila pokaždé, když takové věci říkala. Dora ji nechtěla rozrušit, takže si to raději nechala pro sebe. „To by bylo moc hezké,“ řekla místo toho.

Vanessa se kousla do spodního rtu a Doru napadlo, že si její poznámku přece jen domyslela.

„Každopádně,“ řekla nakonec Vanessa, „myslím, že tady na venkově nenajde pořádného manžela ani jedna z nás. Určitě víš, že mě matka nutí, abych na sezonu odjela do Londýna, a já bych se tam opravdu chtěla podívat, ale musíš mi slíbit, že pojeděš se mnou.“

Dora pomalu zamrkala. *Tetičce Frances se to nebude ani trochu líbit*, pomyslela si. Jenže díky svému půvabu, šarmu a milému chování Vanessa svou přísnou matku vždycky dokázala přesvědčit.

Na jednu stranu si byla Dora jistá, že v Londýně bude ničit Vanessiny vyhlídky na svatbu stejně jako na venkově, na tu druhou však věděla, že svou dobrosrdečnou sestřenicí musí ochránit před sirem Albusem a jemu podobnými,

kteří na ni na londýnských plesech budou pořádat hony. Pro fae šlechtice možná Vanessa představovala hrozbu, ale ve styku s normálními lidmi byla krotká jako beránek a bylo třeba na ni dávat pozor.

„V tom případě budu muset jet s tebou,“ souhlasila váhavě. „I kdyby to bylo jen proto, že už se nikdy nechceš bavit o koních.“

Vanessa se na ni miloučce usmála. „Jsi moje hrdinka, Doro,“ řekla.

Při těch slovech se blikající lampička v Dořině nitru zase maličko rozzářila. „To ty jsi mě tenkrát zachránila,“ odpověděla. „Takže musím splatit dluh.“

Vanessa ji znovu vzala za paži a za chvíli se už Dořiny myšlenky zatoulaly daleko od Londýna, od čistokrevných koní i dvorních kouzelníků.

Tetičce Frances se nápad, aby Dora doprovázela svou sestřenicí do Londýna, *vůbec* nelíbil. „Bude potřebovat šaty!“ byla její první námitka, když celou záležitost probíraly při čaji. „Obléknout vás obě by bylo strašně drahé! Jsem si jistá, že lord Lockheed takový výdaj neschválí.“

„Může si vzít moje staré šaty,“ odpověděla vesele Vanessa, jako kdyby to už všechno dávno promyslela. „Tobě se vždycky líbil růžový mušelín, vid', Doro?“ Dora nepatrně přikývla a usrkla z hrnečku trochu čaje.

„Odradí tvoje nápadníky!“ vyprskla tetička Frances znovu. „Její *podivínství* –“

„Matko!“ vykřikla Vanessa a podívala se na Doru. „Musiš říkat takové hrozné věci? A navíc před ní?“

Tetička Frances se zamračila. „Jí to *nevadí*, Vanesso,“ řekla. „Podívej se na ni. Donutit tohle děvče, aby něco cítilo, je naprosto marné. Je jako loutka, kterou s sebou neseš pro potěšení.“

Dora znovu usrkla trochu čaje. Tetina poznámka ji vůbec nevyvedla z míry. Neurazila se ani nezačala plakat. Přesto někde hluboko v jejím nitru zůstala malá výčitka, která tuto poznámku přihodila na velkou a starou hromadu podobných výroků. Ta kupa v ní vzbuzovala nepatrný pocit beznaděje, který nemohla setřást. Někdy se přistihla, že se občas uprostřed noci, z nějakého důvodu, který nechápala, probudila s nutkáním o ní přemýšlet.

Vanessu však takové chování očividně zraňovalo. Oči se jí zalily slzami. „To nemyslíš vážně, matko,“ řekla. „Prosím, vezmi to zpátky! Pokud to neuděláš, nebudu ti schopná odpustit!“

Tetička Frances doslova ztuhla, když viděla, jak to její dcera prožívá. Na tváři se jí mihl odevzdaný výraz. „Ano, *dobrá*,“ povzdechla si. Na Doru se přitom vůbec nepodívala. „Ta poznámka byla trochu přes čáru.“ Vytáhla krajkový kapesníček a podala ho dceři. „Skutečně chceš jet do Londýna, Doro?“ zeptala se. Z tónu jejího hlasu bylo znát, že očekává neurčitou, vyhybavou odpověď.

„Chci,“ řekla však její neteř nevzrušeně. Tetička Frances se zamračila a podívala se na ni.

Protože to chce Vanessa, pomyslela si Dora. *A já ji nechci opustit.* Avšak chápala, že kdyby svůj důvod vyslovila nahlas, vše by tím jen zkomplikovala, a tak si to nechala pro sebe.

Tetička Frances slíbila, že si to všechno promyslí. Dora věděla, že se snaží rozhodnutí odložit a nejspíš doufá, že Vanessa změní názor.

Jenže Vanessa Ettingsová vždycky dostala, co chtěla.

Proto se brzy všechny tři chystaly do Londýna. Lord Lockheed, který se vždycky choval odměřeně, a víc než dceřa ho zajímaly jeho vlastní záležitosti, se k nim nepřidal. Tetička Frances však zatlačila na manžela jeho sestry, který jim nakonec zajistil ubytování u hraběnky Hayworthové. Ta v Londýně vlastnila honosnou residenci a byla ráda, že bude mít hosty. Protože Vanessa oznámila své plány příliš pozdě, musely počkat, až na cestách uschne bláto, a když konečně vyrazily na cestu, byl už březen a do konce společenské sezony zbýval sotva měsíc nebo dva.

Po všem tom povyku nebyl příjezd do Londýna takový, jaký si ji Dora představovala. Dokonce i ve svém utlumeném stavu si při příjezdu všimla nepříjemného městského zápachu, odpudivé směsice potu, moči a dalších věcí soustředěných na velmi malém prostoru.

Frances s Vanessou to však prožívaly ještě mnohem intenzivněji. Tetička vytáhla kapesník a přitiskla si ho na nos, Vanessa stáhla obočí a vyhlédla z kočáru. Dora napodobila

svou sestřenicí a natáhla se jí přes rameno, aby viděla z okna. Kdyby se jí takové věci dotýkaly, zalapala by po dechu.

Všude bylo *tolik* lidí. Jedna věc je, když vám někdo vykládá, že Londýn je přelidněný, ale docela něco jiného, když to vidíte na vlastní oči. Všichni spěchali sem a tam, pletli se jeden druhému do cesty a vypadali našťavaně. Jejich kočí pokřikoval na lidi, kteří mu skákali do cesty přímo před vozem, hrozil jim pěstí a vyhrožoval, že je srazí.

Kdyby Dora byla schopná cítit strach, ten hrozný rámus by ji asi vyděsil, jenže i když ji přinutil vnímat realitu intenzivněji než cokoli jiného, byla to stále jen moucha na opačném konci pokoje, jakkoli velká. Přesto si uvědomila, že se mračí.

Všechn ten hluk i hrozný zápach našťestí zmizely, jakmile se dostali do čtvrti s mnohem širšími a klidnějšími ulicemi. Pomalu mýjeli elegantní domy a lidí ubývalo. Konečně kočár zastavil před vysokým elegantním domem, kočí vystoupil a otevřel jim dveře.

Vchodové dveře rezidence se otevřely ve chvíli, kdy Dora vystupovala z vozu. Objevila se služebná s komorníkem a za nimi vyšla šedovlasá žena ve vkusných, růžovobéžových šatech. Oba sloužící Doru minuli a začali vykládat jejich věci. Hraběnka přistoupila k tetičce a vzala její ruce do dlaní.

„Drahá lady Lockheedová!“ zvolala starší z žen. „Je mi velkým potěšením, že jste mě s dcerou přijela navštívit. Jsou to už celé věky, co se provdala moje nejmladší dcera, a já

od té doby neměla moc příležitostí vyjít si do společnosti. Nemůžu se dočkat, až vám ukážu Londýn!“

Tetička Frances se na ni s nečekanou vřelostí usmála, v jejím výrazu však přetrvával nepatrný náznak nervozity. „Potěšení je na naší straně, lady Hayworthová,“ řekla. „Je od vás laskavé, že nám věnujete svůj čas a pozornost.“ Tetička se otočila k Vanesse, která udělala pukrle, ačkoli byla po dlouhé cestě ztuhlá a unavená. „Tohle je moje dcera Vanessa.“

„Ráda vás poznávám, lady Hayworthová,“ řekla Vanessa upřímně. Jedním z největších půvabů Vanessy je, pomyslela si Dora, že si pokaždé najde *něco*, z čeho se může doopravdy radovat.

„Ó, jak jste rozkošná, má drahá!“ vykřikla hraběnka. „Připomínáte mi mou nejmladší. Můžete si být jistá, že vaše nápadníky budeme muset odhánět!“ Lady Hayworthová se krátce podívala na Doru, ale hned zase odvrátila zrak. Nejspíš proto, že na sobě měla tmavé šaty, ve kterých vypadala spíš jako komorná než jako člen rodiny. Hraběnka ukázala na dům a pokynula jim, aby šly dovnitř. „Musíte být po cestě hrozně unavené,“ řekla. „Prosím, pojdte dál, nechám prostřít stůl –“

„Tohle je moje sestřenice Theodora!“ vyhrkla Vanessa. Popadla Doru za ruku, jako by se chtěla ujistit, že všichni pochopí, o kom mluví. Lady Hayworthová se otočila a nepatrně stáhla obočí. Stočila svůj pohled na Doru a pak na její oči. Jakmile si všimla jejich divné barvy, její vřelé chování okamžitě ochladlo a zatvářila se ostražitě.

„Aha,“ řekla hraběnka. „Omlouvám se. Vaše matka se zmínila, že možná přiveze i vaši sestřenici, ale já na to úplně zapoměla.“

Dora tetičku Frances podezírala, že tuhle možnost nejspíš hodně zlehčovala, protože doufala, že Vanessa před odjezdem vyslechne její rady. Lady Hayworthová se nicméně rychle přizpůsobila, i když formální představování tak docela nedokončila.

Přesto je zavedla do útulného salonu, a zatímco čekaly, až se dodělá večere, přinesla jim služebná sušenky a horký čaj. Hraběnka s tetičkou si spolu celou dobu povídaly a vykládaly si drby o večírcích a vhodných svobodných mládcích, kteří na ně mají přijít. Doru však víc zaujala malinká беруška, která jí lezla po koleně. Napadlo ji, že by ji měla nenápadně odnést ven dřív, než si toho všimne některá služebná, ale myšlenky jí přerušil Vanessin hlas.

„A který z těch večírků navštíví lord Čaroděj?“ zeptala se Dořina sestřenice hraběnky.

Lady Hayworthová překvapeně zamrkala, Vanessina otázka ji očividně zaskočila. „Lord Čaroděj?“ zeptala se, jako by si nebyla jistá, že dobře slyšela. Vanessa rázně přikývla, načež hraběnka nakrčila nos. „Musím se přiznat, že to z hlavy nevím,“ řekla. „Ale i když o něm nejspíš máte romantické představy, bojím se, že by to pro vás nebyl vhodný společník, drahá.“

„Proč ne?“ zeptala se Vanessa nevinně. „Na pozici dvorního kouzelníka je docela mladý a prý je i pohledný. Co-

pak to není válečný hrdina?“ Dora v jejím hlase zaslechla neznámý tón, takže stáhla obočí a snažila se zjistit, o co sestřenici jde.

„To je pravda,“ přiznala lady Hayworthová. „Ale lord Elias Wilder žádný skutečný lord není. Princ-regent sice trval na tom, že mu udělí francouzský hraběcí titul se všemi těmi hloupými výhodami, které Francouzi dávají svým vlastním dvorním kouzelníkům, a technicky vzato lord Čaroděj může být členem Sněmovny lordů, ale krev má neurozenou a jeho chování je mírně řečeno neotesané. Měla jsem tu smůlu, že jsem se s ním při několika příležitostech setkala. Tvář má jako anděl, ale mluví jako špinavý... *přístavní dělník*.“

Doru pobavilo, že hraběnka zřejmě považuje přístavní dělníky za opak andělů. Představa, že v pekle nejsou ďábli, ale je plné přístavních dělníků, ji na chvilku naprosto pohltila.

„Zdá se, že je naprosto příšerný,“ řekla neochotně Vanessa, která znovu získala Dořinu pozornost. „Ale prosím, jestli vám to nebude vadit, chtěla bych se s lordem Čarodějem alespoň jednou setkat. Slyšela jsem o něm spoustu historek, bylo by hrozné odjet z Londýna a ani jednou ho nespatřit.“

Hraběnka potichu mlaskla. „Uvidíme,“ řekla. „V první řadě bych si přála, abyste navštívila ples lady Carrowayové. Má spoustu slušných a naprosto vhodných synů, takže uděláte dobře, když do londýnské společnosti vstoupíte na jednom z jejích večírků...“

Do večere se o tom zmínila ještě jednou. Po ní se setkaly i s lordem Hayworthem, jenže toho společenské aktivity jeho ženy a jejích známých příliš nezajímaly. Jednou nebo dvakrát se Dora chtěla Vanessy zeptat, proč se tolik zajímá o lorda Čaroděje, ale její sestřenice odmítala odpovédět a nenápadně měnila téma hovoru.

Nakonec usoudila, že to odloží na později. Napadlo ji, že počká, až půjdou spát... ale až příliš brzy si ji odvedla služebná, která jí připravila horkou lázeň. A pak ji šoupla do krásné postele, daleko od její sestřenice. *Zítřka*, pomyslela si Dora nepřítomně, zatímco si se zájmem prohlížela neznámý strop. *Určitě si o tom promluvíme zítřka.*

Potichu vytáhla nůžky z váčku, který jí visel na krku, a zastrčila je pod polštář. Zakrátko usnula a zdálo se jí o andělech, kteří v londýnských docích pobíhali po molu a nakládali na loď bedny s čajem.

Příležitost promluvit si s Vanessou se Doře nenaskytla ani během následujících dní.

Když se druhý den ráno probudila, služebná jí sdělila, že lady Hayworthová, tetička Frances i Vanessa odešly nakupovat doplňky na ples. Během dne se dověděla, že se trochu opozdí, protože dostaly pozvání na večeři do residence jedné z přítelkyň lady Hayworthové. Dora celý den bloumala bez cíle po domě, a nakonec šla brzy spát. Doufala, že zítra bude mít větší štěstí.

Jenže hned ráno ji informovali, že na doporučení lady Hayworthové se Vanessa rozhodla, že si nechá na poslední chvíli upravit šaty. Dora už proto neztrácela čas a místo sezení u okna a popíjení čaje se zeptala, kde najde něco ke čtení. V malé knihovně ji nasměrovali k jediné polici, na které byly knihy vhodné pro ženy. Úplně v rohu našla potrháný román, nejspíš trochu lechtivé čtení jedné z dcer lady

Hayworthové, se kterým strávila několik hodin. Děj by ji nejspíš pohoršil, kdyby něčeho takového byla schopná, ale čtení to bylo zábavné a nenáročné.

Třetí den se Dora rozhodla, že je načase vyjít si na procházku. Převlékla se a rychle vyšla na ulici. Nikdo ji nestavil. Sluhům určitě připadalo divné, že jde ven sama, ale nejspíš je napadlo, že pro to má dobré důvody, do kterých jim nic není. Dora sice nedokázala cítit strach, uměla však docela dobře působit mírným dojmem roztěkaného sebevědomí, který nechával lidi v klidu.

Na chodníku uviděla několik sloužících. Vybrala si dívku, která nesla čerstvě vypraná prostěradla, přidala do kroku a chytila ji za rukáv.

„Promiňte,“ řekla Dora. „Někde v Londýně prodávají zmrzlinové dezerty, je to tak?“

Služebná se překvapeně otočila. „Ach ano,“ řekla, zamračila se a pohledem přejela Dořino oblečení. Zjevně se snažila zjistit, zda jde o někoho, koho je třeba respektovat. Nakonec se zřejmě rozhodla zachovat opatrnost, protože dodala: „Dámy si rády dávají ovocné poháry u Guntera na Berkeley Square.“

Dora se na ni usmála. „Mockrát vám děkuji,“ řekla. „Můžete mi ukázat, kudy se jde na Berkeley Square?“

O mnoho ulic a mnoho zvláštních rozhovorů později se Dora ocitla v rušnější části Londýna, kde byly obchody na obou stranách ulice. Obešla několik z nich a užívala si pohled na tu spoustu zboží na jednom místě. Několikrát za-

bloudila a musela se znovu zeptat na směr, jenže když konečně došla na Berkeley Square, najednou přímo nad ní zahřmělo a na kůži jí začaly bubnovat studené kapky.

Zastínila si oči před deštěm a podívala se nahoru. Mračky byly temné a houpavé a ona se přistihla, že na ně fascinovaně hledí.

Nedaleko od ní zapištěla mladá žena v kloboučku a rozběhla se pod nejbližší střechu. Dora se za ní chvíli dívala, ale pak si vzpomněla, že se v Londýně chtěla chovat normálně, aby Vanessa měla šanci najít si ctitele.

Pomalu se vydala k nejbližšímu domu a vešla do obchodu, který se ukrýval za zastíněným průčelím.

Jakmile otevřela dveře, jemné zazvonění oznámilo její přítomnost. Zvědavě se rozhlédla. Obchod byl malý, ale vypadal noblesně. Stěny lemovaly police s knihami, které byly až po okraj zaplněné draze vypadajícími koženými svazky. Všechny knihy vypadaly jako ručně psané, žádné levné tištěné románky. Pod sklem dřevěného pultu bylo vystavených několik svitků, na stěně za ním viselo starožitné stříbrné zrcadlo. Odrážel se v něm nádherný taneční sál osvětlený stovkami svíček. K uším jí dolehl vzdálený zvuk houslí, který ji donutil naklonit se přes pult, aby se podívala zblízka.

V tu chvíli v zrcadle zahlédla sebe, jenže zrcadlová Dora byla oblečená do růžových mušelínových šatů od Vanessy. Vlasy měla vyčesané do zrzavého drdolu a na krku jí visela šňůra nádherných perel, kterých si v první chvíli nevšimla.

Přes živůtek, přímo pod perlami se táhla děsivá rudá skvrna. Dora v zrcadle zvedla ruku k hrudi a uviděla, jak jí z konečků prstů kape něco rudého.

Najednou k ní zezadu přistoupil vysoký muž. Od rozčuchaných popelavých vlasů a bledé pokožky se mu odráželo světlo svíček, ve zvláštních načervenalé zlatých očích mu poskakovaly plamínky svíček. Na sobě měl slavnostní večerní oděv s bílým frakem a stříbrnou vestou. Šátek kolem krku měl nepatrně povolený a úsměv na jeho krásné tváři měl lehce ďábelský nádech.

„Nekapejte na knihy, drahá,“ zašeptal jí do ucha tichým, hlubokým hlasem. Slova se mu převalovala v ústech se slabým severním přízvukem. Ji však natolik uchvátil jeho zjev i hlas, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, co vlastně říká.

Dora v zrcadle nebyla jediná, z koho něco odkapávalo. I skutečná Dora proto sklopila oči a zjistila, že je promáčená na kůži.

„Můj bože,“ řekla a otočila se směrem k němu. „*Nenakapala* jsem na žádné knihy, že ne?“

Muž, který stál za ní, nebyl oblečený ve večerním, ale v obyčejném hnědém kabátu s bílým šátkem kolem krku. Jinak vypadal po všech stránkách stejně jako v zrcadle, jen jeho oči byly zblízka snad ještě podivnější a působivější, takže Dora nedokázala nic než udiveně stát a upřeně hledět na to vnitřní světlo, které v nich poskakovalo.

Oplatil jí pohled a pomalu, líně mrknul. „Myslím, že ne,“ řekl. Jestli se Dora nemýlila, očividně ho na chvíli vy-

vedlo z míry, že nevyskočila do vzduchu a nezačala křičet, když se k ní připlížil.

Podívala se zpátky do zrcadla, ale taneční sál byl pryč. Zrcadlo bylo matné a tmavé a neodráželo vůbec nic.

„Viděla jste tam něco zajímavého?“ zeptal se muž vedle ní.

„Když o tom teď přemýšlím, tak asi ano,“ zamyslela se. Pohled na taneční sál Doře nepřipadal jako něco mimořádného, ale když se jí na to zeptal, došlo jí, že takové věci v zrcadlech normálně k vidění nejsou.

Zároveň si uvědomila, že za jednou polici s knihami stojí ještě jeden zákazník. Upřeně ji pozoroval. Měl hnědé vlasy a byl o něco menší než muž, který stál před ní. Nebýt jeho zjizvené pravé tváře, byl by docela pohledný, úhledně oblečený ve vypasovaném kabátě a tuhých kalhotách. Když se usmál, pod vřelýma očima mu jizvy skoro zmizely.

„Kde se tady vzala ta mladá dáma?“ zeptal se hnědovlasý muž a zasmál se. „Nevyvolal jsi ji náhodou, Eliasi, že ne?“

Muž s popelavými vlasy po něm šlehl tak ostrým pohledem, že Doru napadlo, že to buď musí být opravdu dobří přátelé, aby mu to prošlo, nebo ho vyzývá na souboj. „Kdybych se obtěžoval s vyvoláváním, Alberte, určitě by mě napadlo něco lepšího než promáčená služebná,“ řekl.

Albert mu věnoval zdeptaný úsměv. Nejspíš s ním takhle nemluvil poprvé. „Kdybys byl gentleman, Eliasi, tak bys jí nabídl svůj kabát. Jsem si jistý, že je celá promrzlá.“

Elias se od nich odvrátil, evidentně už zapomněl, že se ptal na zrcadlo. „Uvědomuješ si, že jsi nejspíš jediným

člověkem na světě, který by mě mohl obvinít z toho, že jsem gentleman, aniž bych ho proměnil v žábu?“ řekl kysele. „Vezmi zpátky tu příšernou urážku, než začnu uvažovat o nějakém jiném zvířeti.“

Albert Eliase ignoroval, sundal si kabát a podal ho Doře. „Zastoupím svého přítele,“ řekl jí zdvořile. „Dnes je trochu nabručený.“

Dora si od něj kabát vzala spíš ze zdvořilosti než kvůli něčemu jinému, ale když jí ho podával, všimla si jeho pravé ruky. To, co považovala za jakousi rukavici, bylo ve skutečnosti něco docela jiného. Ruku měl totiž celou vyrobenou ze *stříbra*, ačkoli s ní pohyboval stejně plynule jako s normální lidskou končetinou. Rychlým pohledem se ujistila, že jeho levá ruka je úplně normální, a znovu se zvědavě podívala na pravou. Na kabát, který držela, úplně zapomněla.

Albert sklopil oči a lehce se pousmál. „To je práce lorda Čaroděje,“ vysvětlil jí. „Bohužel, pravou ruku mi utrhl šrapnel, ale ta nová je skvělá, vidíte?“

Lord Čaroděj, pomyslela si Dora. *Elias Wilder*. Přeskočila pohledem na plavovlasého muže. Připadalo jí, že téma rozhovoru ho poněkud přivedlo do rozpaků, ale své emoce rychle schoval za unuděný výraz.

„Jsem přesvědčený, že zírat na mrzáky je neslušné,“ řekl Elias tlumeně.

„Mně to nevadí,“ ozval se vesele Albert. „Kromě toho jsem si jistý, že *nazývat* někoho mrzákem je mnohem horší, Eliasi.“

Lord Čaroděj se tomu potměšile zasmál, ale hned zase zvážněl. V tom okamžiku totiž přiběhl z vedlejší místnosti malý šlachovitý mužík, který nesl vysoký stoh knih. „Přesně jak jste mě žádal!“ řekl a položil knihy na pult. „To je všechno, co jsem na požadované téma našel. Sehnat některé z nich bylo *skutečně* těžké.“

Lord Čaroděj otevřel knihu, která ležela úplně nahoře. Uvnitř Dora zahlédla několik nákrešů doplněných ručně psanými poznámkami. Zvědavě se mu natáhla přes loket, aby lépe viděla, a dávala při tom pozor, aby na stránky nekapala voda z jejích vlasů. Všimla si, že poznámky jsou napsané starou francouzštinou, kterou zpočátku nedokázala rozluštit, ale byla si jistá, že kdyby měla dostatek času, určitě by text přeložila.

„Víte,“ řekl jen tak mimochodem Elias, „že poslední ženě, která ke mně přišla takhle blízko, začaly hořet vlasy? Byl z toho strašný nepořádek a jsem si jistý, že jí zůstala jizva.“

Dora k němu zvedla hlavu. Elias si ji prohlížel se zvednutým obočím, což ji zmátlo. Snažil se, aby jeho hlas zněl přátelsky, ale ona v jeho výrazu zahlédla náznak odporu – *ach*.

Zase se chovám divně, pomyslela si a rychle od něj couvla. „Omlouvám se,“ řekla. „Byla jsem zvědavá na tu knihu.“

„Vy jste byla zvědavá?“ zopakoval Elias hlubokým, zvukným hlasem. Krátce se zasmál. Také jeho smích zněl vlídně, ale Dora pochybovala, že to myslí upřímně. „Tak tedy dobrá. To vás omlouvá. Byla jste zvědavá ještě na něco jiného,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Půl duše.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.